

sires Samtykke. Jeg tvivler ikke om, at den ærede Minister har staaet sig tilbørlig Underretning derom. Jeg haaber, at han vil kunne med Sikkerhed gjentage, at dette ikke var nogen Forudsætning fra hans Side, men at han virkelig har Sikkerhed for dette Factum, og da vil forsaavidt dette stille sig anderledes. Det er dernæst yttret af den ærede Minister, at det kun var Politisoldater, der bleve sendte derop. Dette Factum er ogsaa forskjelligt fra det, som Statsrevisionen har havt at gaae efter, og hvortil jeg har kunnet støtte mig. I den Beretning, som er givet fra Amtmanden paa Island, er der sagt og udhøvet, at det var aldeles nødvendigt, at et Krigsflib hertil opsendtes, forsynet med Landtropper, ikke altfor faa, og det hedder dernæst i Ministeriets Bepærelse til Statsrevisionen, at Opsendelsen af et Troppedetachment blev bragt paa Bane i Statsraadet. Der er neppe nogen af de Herrer, der har forstaaet eller vil kunne forstaae disse Udtryk, som om her blot var Tale om en Politiforanstaltning. Det har jeg idetmindste aldeles ikke kunnet faae ud deraf. Den meget ærede Minister har endelig sagt, at paa den Tid blev Forholdsreglen besluttet i Geheimestatsraadet under en mindre usigtlig Form end den, som nu finder Sted. Det er jo Noget, som Statsrevisionen aldeles ikke kunde gaae ud fra; thi i Ministeriets Svar til Statsrevisionen hedder det: „I ligeledes vedlægges en Extractudskrift af Statsraadsprotocollen for 4 April 1851“. Statsrevisionen kunde dog virkelig ikke deraf slutte, at der ingen Protocol fortes. (I den rigsmindre: Det er en Misforstaaelse!) Ja, jeg oplæser her de Udtryk, som findes i Ministeriets fjerde Svar til Statsrevisionen. Det er den officielle Meddelelse, Revisionen har faaet; det er den, jeg har holdt mig til. Jeg har ikke kunnet opfatte det anderledes, end at der fortes Protocol over Møderne, og at saaledes Beslutningen vilde være at tilføre Statsraadsprotocollen. Det forekommer mig derfor, at de Oplysninger, som ere blevne meddeelte Statsrevisionen, ere af en anden Bestaafenhed end de, som den ærede Minister har meddeelt, og Bæmsfælgigheden ligger i at faae disse til at stemme. Men selv om man gaaer ud fra, at

Ministrene havde givet deres Samtykke til Forholdsreglen, selv da er det ikke oplyst, om Hs. Majestæt har samtykket, og, saavidt jeg har forstaaet den ærede Minister, er det ikke af ham benegtet, at Hs. Majestæts Samtykke ikke er indhentet, forinden Beslutningen blev tagen, forinden Udsendelsen af Tropperne fandt Sted. Det er dette Moment, jeg især har maattet lægge Bægt paa, og jeg troer ikke, at man med den ærede Ordfører kan afvise dette Spørgsmaal ved at ytte, at forsaavidt der var Fare tilstede for Kronens Prærogativer, vilde han være en af de første til at forsvare dem. Jeg troer, at der virkelig har fundet et Indgreb i disse Sted, og det er efter en constitutionel Betragtning, at man maa komme til den Slutning, at, naar der for Landsthinget er bevilgt et Indgreb i Kronens Prærogativer, saa kan Landsthinget ikke vise det fra sig ved at sige: vi have kun at sørge for, at der ikke skeer Indgreb i vore Rettigheder. Jeg troer derfor ikke, at den Betragtning, den ærede Ordfører i saa Henseende vil gjøre gjældende, vil holde Stik. Den ærede Ordfører har dernæst anstillet en Række af Betragtninger over, hvad Folgen skulde være af, at der blev taget en saadan Beslutning, som jeg har bragt i Forslag, — om det skulde foranledige en Rigsrettsaction og saa fremdeles. Jeg troer, at det er Betragtninger, som ligge udenfor nærværende Spørgsmaal. Naar de concrete Omstændigheder ere af den Bestaafenhed, at Landsthinget ikke kan billige Fremgangsmaaden, da troer jeg ikke, at man skal tage Hensyn til, hvad der kan blive Folgen af en saadan Beslutning. Det maa være forbeholdt senere Forhandlinger, det maa være forbeholdt et andet Stadium af Sagen, naar den atter bringes frem. Landsthinget har taget en saadan Beslutning, og hvad skal Landsthinget derefter gjøre? maa man da spørge, — thi mange Ting ville ligge imellem, inden dette Spørgsmaal opstaaer, efterat Landsthinget har taget den Beslutning, som jeg har tilladt mig at foreslaae. Jeg skjønner derfor ikke, at det gaaer an, at den ærede Forsamling blot udtaler en Dadel over, hvad der saaledes er skeet, hvor der er handlet af Ministeriet paa en saa unconstitutionel Maade, som skeet er.